

Nemůžeme si vybrat,
kým se narodíme,
můžeme si ale vybrat,
kým se staneme.

ČERNÝ DORT

ROMÁN

Doporučuje
BARACK
OBAMA

CHARMAINE
WILKERSONOVÁ

Když Eleanor Bennettová zemře, zůstanou po ní dvě děti, Byron a Benny, a bizarní dědictví: černý dort, upečený podle rodinného receptu s dlouhou historií, a hlasová zpráva. Jejím prostřednictvím Eleanor sdílí bouřlivý příběh o tvrdohlavé mladé plavkyni, která utekla z rodného ostrova poté, co čelila podezření z vraždy. Srdceryvné svědectví ale nevysvětlí všechno a **záhada** pohřešovaného dítěte teď může zpochybnit vše, co Byron a Benny dosud o svém původu věděli.

Dokážou sourozenci urovnat dávno vychladlé vztahy, dobrat se Eleanořiny skutečné minulosti a vyplnit její poslední přání: podělit se o černý dort, až přijde správný čas? Svede je odhalení matčina tajemství blíž k sobě, nebo je ještě více rozdělí?

„Multigenerační příběh, který si rozhodně vychutnáte.“

– Time

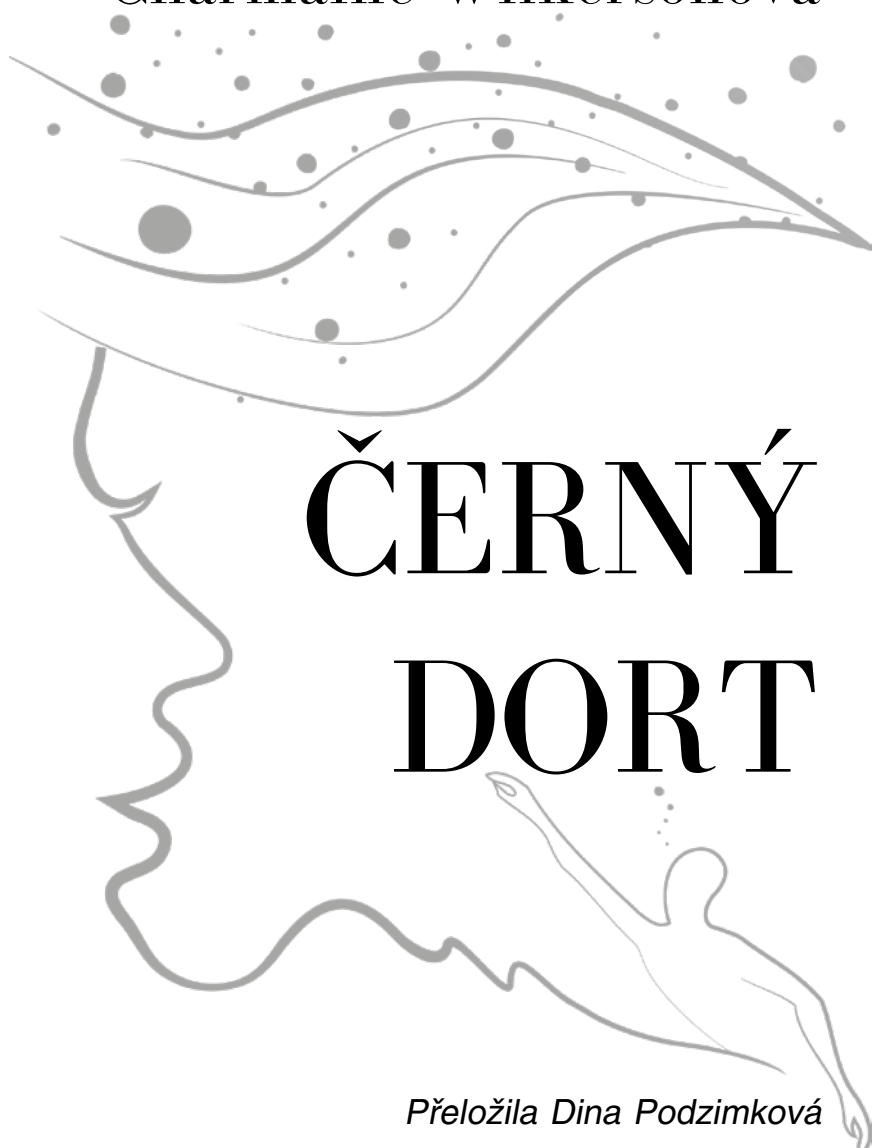
„Napínavý debut o sourozeneckých vazbách a tajné rodinné historii.“

– Glamour

Černý dort

Charmaine Wilkersonová

ČERNÝ DORT

Přeložila Dina Podzimková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Black Cake © 2022 by Charmaine Rose Wilkerson-Amendell

Published by Ballantine Books, New York, USA

Translation © Dina Podzimková, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-722-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-721-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-260-8 (print)

Mým rodičům.

Všem čtyřem.

PROLOG

TEHDY

1965

Měl vědět, že to tak skončí. Měl si to uvědomit už tehdy, když jeho *hak gwai* žena utekla z domova. Měl to tušit v ten den, kdy viděl, jak jeho dcera plave v zátoce, zatímco se k ní stahuje bouře. Měl to vědět, když ho jeho rodiče dotáhli na tento ostrov a změnili si jména. Teď stál na břehu, sledoval, jak se vlny bíle tříští o skály, a čekal, až moře vyplaví tělo jeho dcery na břeh.

Pokynul mu nějaký člověk od policie. Byla to dívka, policistka. Nikdy předtím žádnou neviděl. V ruce držela chumáč bílé látky, svatební šaty jeho dcery zamazané od černého dortu s polevou šerškové barvy. Musela ho na sebe upustit, když vyskočila od stolu. Vzpomněl si na řinčení talířů, tříštění skla na vydlážděné podlaze, něčí výkřik. Když se podíval směrem k dceři, byla pryč a její saténem potažené střevíčky ležely na trávníku jako drobounké převrácené lodky.

ČÁST
PRVNÍ

Je tu.

Byron slyší, jak se dveře výtahu otevírají. V první chvíli má nutkání pospíšet k sestře a sevřít ji v náručí. Ale když se k němu Benny nakloní, aby ho objala, Byron ji odstrčí a pak se otočí a zaklepe na dveře advokátní kanceláře. Cítí, že mu Benny položila ruku na paži. Setrese ji. Benny tam stojí s otevřenými ústy, ale nic neříká. A jaké má vůbec právo říkat *cokoliv*? Byron Benny neviděl už osm let. A teď je jejich máma nadobro pryč.

Co Benny čeká? Změnila rodinný spor ve studenou válku. Bez ohledu na všechny ty řeči o společenském nepřijetí, diskriminaci a *nevímcojště*. Byron se domnívá, že ať máte na světě jakýkoli problém, vždycky dokážete najít někoho, kdo vám projeví porozumění. A časy se mění. Nedávno se dokonce ve zprávách objevila studie o lidech, jako je Benny.

Lidé jako Benny.

Podle toho výzkumu mohou být lidé jako ona osamělí. Od Byrona se ale soucitu nedočká, to tedy ne. Toho luxusu se Benedetta Bennettová vzdala už před lety, když se obrátila zády ke své rodině – přestože ona tvrdí, že to bylo právě naopak. Tentokrát alespoň dorazila. Před šesti lety seděli Byron s matkou v kostele kousek od otcovy rakve tam na severu v okrese Los Angeles. Společně čekali na Benny, ta se ale neukázala. Později se Byronovi zdálo, že sestru zahlédl na zadním sedadle auta projíždějícího kolem hřbitova. Každou chvíli tu bude, pomyslel si. Ale Benny stále nikde. O něco později mu od ní přišla jen zpráva *Omlouvám se*. A pak se odmlčela. Na několik měsíců. Na několik let.

S každým dalším rokem se zmenšovala jeho jistota, že tam Benny tehdy byla nebo že vůbec nějakou sestru má.

Že tu vůbec kdy byla ta baculatá holčička s kudrnatými vlasy, která za ním chodila po domě.

Že mu vůbec kdy fandila na celostátních závodech.

Že vůbec kdy zaslechl, jak se sálem nese její hlas, když svíral v ruce svůj doktorský diplom.

Že se vůbec někdy *necítil* tak jako teď. Osířelý a pekelně naštvaný.

BENNY

Dveře otevře matčin advokát a Benny mrkne za něj, napůl v očekávání, že uvidí, jak v místnosti sedí její máma. Jsou tu však jen Benny a Byron a ten se na ni ani nepodívá.

Advokát jim povídá cosi o vzkazu od jejich matky, ale Benny se nedokáže soustředit. Pořád se dívá na Byrona, na šedivé pramínky v jeho vlasech, které tam dřív nebyly. Co vůbec mělo znamenat to odstrčení? Je mu pětadvacet, ne deset. Její starší bratr do ní za celá ta léta nikdy nestrčil, nikdy ji neuhodil, ani když byla malá a měla ve zvyku poskakovat a kousat jako malé štěně.

Bennyina první vzpomínka na Byrona: Jsou spolu na gauči, ona usazená pod bratrovým ramenem, a Byron jí předčítá dobrodružné příběhy z knížky. Nohama už dosáhne na podlahu. Byron se zarazí, aby Benny načechl vlasy, zatahal ji za ušní lalůček, stiskl jí nosní dírky, polechtal ji, až smíchy nemůže dýchat, až umírá štěstím.

VZKAZ

Matka pro ně zanechala vzkaz, říká jim advokát. Jmenuje se pan Mitch. Mluví s Byronem a Benny, jako by je znal celý život, Byron si ale vzpomíná jen na jediné setkání s ním – když jeho máma potřebovala pomoc po nehodě z ložské zimy, o níž jeho přítel Cable tvrdil, že to vůbec nehoda nebyla. Byron matku doprovodil do kanceláře pana Mitche, pak vyšel ven a čekal na ni v autě. Seděl tam a pozoroval děti jezdící na skateboardech po širokých světle hnědých chodnících mezi dvěma luxusními obchody, když tu mu na boční okénko zatukal policista.

Takové věci se Byronovi stávaly v době jeho dospělosti tak často, že někdy zapomínal být nervózní. Většinou ale, když se k němu přiblížil nebo ho zastavil policista, sklouzl do onoho prostoru mezi dvěma údery srdce, ve kterém slyšel, jak mu tělem burácí krev, vodopád, který s sebou nese stovky let historie a hrozí připravit ho o půdu pod nohama. Jeho výzkum, knihy i příznivci na sociálních sítích, přednášková angažmá, stipendium, které chtěl financovat, to všechno mohlo zmizet ve zlomku vteřiny nedorozumění.

Teprve poté, co policista otevřel kufr hlídkového vozu a vrátil se s výtiskem Byronovy nejnovější knihy (*Mohl by dostat autogram?*), Byrona napadlo, že dospělý muž jakékoli barvy pleti, který sedí sám v autě a pozoruje, jak na chodníku sjeztují prepubertální děcka, může působit docela podezřele. No dobře, bylo mu jasné, že nejde vždycky o to, že je černocho. Ale většinou ano.

„Jen mi dovolte, abych vás varoval,“ říká teď pan Mitch. „Ohledně vaší matky. Musíte být připravení.“

Připravení?

Připravení na co? Jejich matka je už po smrti.

Jeho máma.

Nechápe, jak by se po tomhle mohlo ještě něco zásadněji změnit.

Leží tu celá kartotéční krabice s nápisem *Pozůstalost ELEANOR BENNETTOVÉ*. Pan Mitch vytáhne hnědou papírovou obálku nadepsanou rukou jejich matky a položí ji na stůl před Byrona. Benny si přisune židli blíž k Byronovi a nakloní se k němu, aby se podívala. Byron natáhne ruku, ale nechá balíček ležet tak, aby na něj Benny viděla. Máma obálku adresovala B a B, což je zkratka, kterou ráda používala, když jim psala oběma najednou nebo s nimi mluvila.

Vzkazy pro B a B bývaly obvykle přichycené magnetem na dveřích ledničky. *B a B, na sporáku je rýže a hrášek. B a B, doufám, že jste ty boty plné písku nechali přede dveřmi. B a B, moje nové náušnice jsou nádherné, díky!*

Máma je oslovovala Byrone a Benny, jen když mluvila k některému sourozenci zvlášť, a *Benedetto* říkala Benny, jen když byla našťavaná.

Co to vysvědčení, Benedetto? Takhle s otcem nemluv, Benedetto. Benedetto, potřebuju s tebou mluvit.

Prosím, vrať se domů, Benedetto.

Matka jim zanechala dopis, říká pan Mitch, ale většina jejího posledního vzkazu je obsažena ve zvukovém souboru, jehož nahrání jí zabralo přes osm hodin času v průběhu čtyř dnů.

„Prosím,“ řekne pan Mitch a kývne hlavou směrem k balíčku.

Byron otevře obálku a vysype z ní obsah – USB disk a ručně psaný vzkaz. Lístek přečte nahlas. Je tak typicky mámin.

B a B, v mrazáku máte malý černý dortík. Nevyhazujte ho.

Černý dort. Byron se přistihne při úsměvu. Máma s tátou se každý rok při příležitosti výročí dělili o kousek dortu. Říkali, že už to není ten původní svatební. Máma dělávala zhruba každých pět let nový, vždycky jen jedno patro, a schovala ho do mrazáku. Přesto trvala na tom, že jakýkoli černý dort – při tom, jak byl prosáklý rumem a portským – by vydržel po celou dobu trvání jejich manželství.

Chci, abyste si, až přijde ten správný čas, spolu sedli a podělili se o něj. Až ta chvíle nastane, poznáte to.

Benny si jednou rukou zakryje ústa.

S láskou, máma.

Benny se rozpláče.

BENNY

Benny neplakala už roky. Tedy alespoň do minulého týdne, kdy dostala výpověď ze své odpolední brigády v New Yorku. Nejdřív si myslela, že je její šéf mrzutý, protože si všiml, jak Benny při vyřizování hovorů se zákazníkům tluče do svého chytrého telefonu. Takové věci byly proti pravidlům, šlo ale o vzkaz od její matky. Pět slov, která nemohla vypudit z hlavy.

Tu zprávu v hlasové schránce měla vlastně už měsíc, právě tehdy se ale Benny dívala na svůj mobil a přemýšlela, co dělat. S matkou nemluvila už roky. Nebavit se tak dlouho s vlastní mámou vyžaduje jistou dávku drzosti, to Benny věděla. Ale to samé platilo o tom nestát při vlastní dceři, když vás nejvíc potřebovala.

Po léta bylo pro Benny jednodušší se prostě držet dál, nereagovat na zřídkaivé zprávy z domova, obrnit se proti veškerým narozeninám a svátkům, které trávila bez rodiny, a namlouvat si, že je to forma péče o sebe. Ve slabších chvílích zapojila do zásuvky starý digitální fotorámeček, který měla schovaný pod několika skicáků v zásuvce psacího stolu, a sledovala, jak se na obrazovce objevuje řada usměvavých tváří, o nichž si kdysi myslela, že budou součástí jejího života navždycky – jedna po druhé a pak zase zhasínají.

Jedna z Bennyiných oblíbených fotek zachycovala ji s Byronem a tátou, jak se drží za ruce, oblečení do společenského oděvu před nějakou událostí, dobročinnou akcí či setkáním k něčím poctě nebo shromážděním právníků, na nichž její otec často vystupoval jako řečník. Dokonce i Benny, která s tím vědomím vyrůstala, připadalo pozoruhodné, jak moc jsou si podobní. A podle stejného světla v jejich očích se dalo poznat, kdo je fotografoval. Byla to její máma.

Bennyin šéf na ni teď mluvil zvýšeným hlasem.

„Nedělalas, cos měla,“ řekl jí.

Benny zastrčila telefon do kapsy svetru.

„Tvůj džob je čist z toho zatraceného papíru. Ne jen tak bez vyzvání podávat sociální výklad k životnosti spotřební elektroniky!“

Aha, tak tohle. O telefon nešlo.

Než Benny došlo, o čem její nadřízený mluví, byla bez práce.

Měla ještě suché oči, když si z call centra odnášela těch pár osobních věcí, které mívala ve sdíleném kamrlíku: hrnek na kávu s flekatým a popraskaným vnitřkem a střapatou pokojovku. O jaký druh jde, to si Benny nevybavovala, ta rostlina ji ale nikdy nenechala ve štychu. Zdálo se, že ji neodradí nic – nedostatek vody, světlo zářivek, kancelářský vzduch prosycený pachem plastu ani jedovaté řeči jejího šéfa. Benny vždycky jednou za čas konečky prstů nadzvedla její drobné stonky a opatrně jí vlhkým hadříkem otřela prach z listů.

Že nasedla do špatného autobusu, Benny došlo až po patnácti minutách. Na následující zastávce vystoupila a zjistila, že stojí před starou kavárnou s girlandami z umělé borovice a stuhami z nepravého sametu na dveřích. Vůbec ji nenapadlo, že taková místa ještě ve městě existují. Když pohlédla na písmena vyvedená v imitaci jinovatky na skleněné výloze a hlásající *Veselé Vánoce*, pomyslela na další rok, kdy nebude moci provozovat vlastní kavárnu (i když ne tak kýčovitou), a spatřila v útrobách podniku mladého otce, který vkleče zapínal svému dítěti nadýchanou bundu šeríkové barvy a zastrkával tmavé vlasy do kapuce lemované šeríkovou kožešinou. Benny propukla v pláč. Nikdy neměla ráda šeríkovou barvu.

NAHRÁVKA

Pan Mitch vezme USB disk s nahrávkou Eleanor Bennetové a zasune ho do svého stolního počítače. Když Eleanoriny děti uslyší její hlas, předkloní se na židlích. Pan Mitch se přinutí zachovat kamennou tvář, dýchá zhluboka a pomalu. Tohle není osobní, ale pracovní. Rodiny potřebují, aby jejich advokáti zůstali v klidu.

B a B, tohle pro mě nahrává pan Mitch. Nemám už pevnou ruku a mám toho hodně na srdci. Chtěla jsem s vámi oběma promluvit osobně, v téhle chvíli si ale nejsem jistá, jestli vás ještě někdy uvidím pohromadě.

Benny i Byron se zavrtí na svých místech.

Jste tvrdohlavé, ale hodné děti.

Pan Mitch soustředí zrak na zápisník na stole, přesto cítí, jak se atmosféra v místnosti proměňuje. Záda tuhnou, ramena se napřimují.

B a B, slibte mi, že se pokusíte spolu vycházet. Nemůžete si dovolit jeden druhého ztratit.

Benny vstane. *A je to tady.* Pan Mitch nahrávku zastaví.

„Já tohle slyšet nepotřebuju,“ řekne Benny.

Pan Mitch přikývne. Pak chvíli počká. „Takhle to chtěla vaše matka,“ pronese.

„Nemůžete mi ten soubor okopírovat?“ zeptá se Benny. „Udělejte mi kopii, vezmu si ji s sebou zpátky do New Yorku.“

„Vaše matka si výslovně přála, abyste si to celé poslechli společně v mé přítomnosti. Nemusíme ale samozřejmě zůstat tady v kanceláři. Pokud tomu dáte přednost, můžeme to teď zastavit a já tu nahrávku později přinesu do domu vaší matky. Vyhovovalo by vám to?“

„Ne,“ prohlásí Byron. „Chci si to poslechnout hned.“ Benny se na Byrona zamračí, ale on se na ni nepodívá.

„Vaše matka se vyjádřila velice jasně,“ řekne pan Mitch. „Musíme to vyslechnout společně, takže budu rád pokračovat, až si na to oba uděláte čas.“ Otevře diář na pracovním stole. „Mohl bych se u vás zastavit dnes v povečer nebo zítra ráno.“

„Stejně mi není jasné, proč by na tom mámě teď mělo záležet,“ polemizuje Benny. Stále tam stojí a shlíží na pana Mitche nevzrušeně, ovšem při slově máma se jí zachvěje hlas.

„Myslím, že to bude pro vás a vašeho bratra důležité,“ prohlásí pan Mitch. „Jsou tu nějaké věci, o kterých si vaše matka přála, abyste je slyšeli ihned, věci, které byste měli vědět.“

Benny skloní hlavu, chvíli tak zůstane a pak hlasitě vydechne. „Raději dnes odpoledne,“ řekne. „Hned po pohřbu odjízďím z města.“ Ještě jednou se podívá na Byrona, ten ale nespouští oči ze stolu. Benny vyjde z místnosti bez rozloučení, oblak jejího blondatého afra se třese, zatímco rázně prochází čekárnou, rozrazí dveře a vykročí do potemnělé chodby.

Pan Mitch zaslechne tiché cinknutí výtahu na konci chodby a Byron vstane.

„Takže se asi uvidíme později,“ prohlásí Byron. „Děkuji.“

Pan Mitch vstane a podá mu ruku. Byronovi zazvoní telefon, a než dojde ke dveřím, má už mobil přitisknutý u ucha. Musely být doby, napadne pana Mitche, kdy byl Byron děcko, které se potloukalo po pláži a k uchu si chtělo přiložit spíš mušli než něco jako telefon.

„Dokážete si představit, že můj syn se živí nasloucháním moří?“ řekla panu Mitchovi kdysi Eleanor, v dobách, kdy ještě žil její manžel Bert a společně byli na nějaké právnícké akci.

„To je opravdová práce!“ usklíbl se Bert. Oba se tomu pěkně zasmáli. V tomhle byli Eleanor s Bertem dobří, dělat si společně legraci.

Možná že až tohle všechno skončí, by se pan Mitch mohl Byrona zeptat na jeho nejnovější projekt, na to, jak institut, pro který pracuje, pomáhá s mapováním mořského dna. Oceán, to je výzva, pomyslí si pan Mitch. A co lidský život? Jak ten se dá zmapovat? Ty hranice, které lidé kreslí mezi sebe. Jizvy, které zůstávají v půdě lidského srdce. Co k tomu Byron asi řekne, až si se sestrou vyslechnou matčin vzkaz?

NÁVRAT DOMŮ

Benny si otevře zadní vchod do matčina domu a vstoupí, stojí v kuchyni a naslouchá. Slyší matčin hlas a vlastní smích, ve vzduchu cítí hřebíček, ale vidí jen složenou utěrku hozenou přes židli a dvě lahvičky s léky na předpis, které leží na lince. Po Byronovi ani stopy. Vejde do obývacího pokoje. Dokonce i v tuto hodinu je v něm jemné světlo. Otcovo křeslo stojí tam jako vždycky a v místech, kde Bert Bennett sedával, je modrá látka posetá žmolky. Když Benny viděla otce naposledy, vstal z křesla, otočil se k ní zády a odešel z místnosti.

Těžko uvěřit, že je to už osm let.

Benny se mu to snažila vysvětlit. Posadila se vedle otce, i když se to neobešlo bez značných rozpaků. Koneckonců, kdo by si chtěl s rodiči povídat o sexu? Tady ale nešlo jen o sex, v tom to celé bylo. Dopracovat se k tomu rozhovoru Benny trvalo moc dlouho – a zaplatila za to vysokou cenu.

Benny vzpomíná, jak ten den přejela rukou sem a tam po pohovce z mačkaného sametu a zašeptala něco pochvalného. Matka na ní po celé ty roky, kdy Benny a Byron vyrůstali, a ještě dlouho potom nechávala plastový potah. Tehdy Benny poprvé viděla sedačku v tomto stavu. Nedokázala se přenést přes to, jaká je na omak, tak hebká a zároveň plná záhybů.

„Prostě jsme se jednou ráno probudili a uvědomili si, že nebudeme žít věčně,“ vysvětlila jí matka a dotkla se pohovky. „Je načase, abychom si ji užili.“

Benny se usmála a pohládila svůj konec sedačky jako plyšovou hračku. Na pohled byla pohovka pořád stejně ošklivá, její extravagantní tkanina se na světle leskla, ale už jen to, že ji Benny cítila pod prsty, jí pomáhalo zklidnit nervy, když otec začal zvyšovat hlas.

Když byla malá, máma s tátou jí říkali, že může být, čímkoli chce. Když ale vyrostla v mladou ženu, začala od nich slýchat věci jako *Obětovali jsme se, abys mohla mít to nejlepší*. Což znamenalo to nejlepší, co si pro Benny představovali oni, ne to, co chtěla ona sama. Což znamenalo, že to nejlepší bylo něco, co Benny podle všeho nebyla. Nebylo to ani vzdání se stipendia na prestižní univerzitě. Nebyly to kurzy vaření a výtvarné-

ho umění, kterým se věnovala místo toho. Nebyla to práce v nejistých zaměstnáních s nadějí, že si jednou otevře vlastní kavárnu. A Bennyin milostný život? Ten to nebyl už vůbec.

Benny přejde k pohovce, posadí se vedle otcova prázdného křesla a položí ruku na opěradlo. Nakloní se, přičichne k tvídovému čalounění a hledá závan vlasového oleje, který otec používal, takového toho staromódního zeleného, který byste klidně mohli použít jako palivo do pickupu. Teď by Benny dala cokoli za to, aby její rodiče seděli ve svých oblíbených křeslech, i kdyby to znamenalo, že ji pořád budou jen obtížně chápat.

Benny se přistihne při úsměvu, myslí teď na jiný okamžik v téhle místnosti. Matka sedí vzadu na opěradle pohovky a sleduje MTV s dospívající Benny a jejími kamarády. A Benny neopouští naděje, že si máma vzpomene, že má na práci nějaké dospělé věci, a odejde. Její máma jí vždycky připadala jiná než matky ostatních dětí. Byla velice sportovní, tak trochu machr na matematiku a – ano – fanynka hudebních klipů. To všechno kolem hudby přišlo Benny v jejích třinácti letech poněkud trapné. Zdálo se, že máma si vždycky dělá věci po svém. Kromě toho, kdy šlo o Bennyina tátu.

Benny zvoní telefon. Je to Steve. Nechal jí hlasovou zprávu. Už se to doslechli. Tvrdí, že je mu to moc líto, i když mámu nikdy nepoznal. Říká si, jestli by se neměli sejít, až se Benny vrátí na východní pobřeží. Steve mluví tiše a jemně a Benny pocítí to známé pnutí kůže na kloubech, stejně jako když jí volal naposledy.

Benny a Steve. Tímhle způsobem, tam a zpátky, to táhnou už léta. Benny si vždycky slíbí, že to bylo už naposledy. Nikdy mu nevolá nazpět. Zatím však pokaždé přišel okamžik, kdy Steveovi nakonec vzala telefon, on ji rozesmál a ona souhlasila, že se s ním sejde.

Jeho smích, jeho hlas, jeho dotek. Před lety právě tohle Benny pomohlo vybědnout z bahna rozchodu s Joanie. Jela za ní celou cestu z Arizony až do New Yorku, později ale musela přiznat, že jí Joanie nikdy nedala důvod myslet si, že se k sobě vrátí. A tak Benny o několik měsíců později zírala na vlastní boty v hudebním oddělení knihkupectví v Midtownu, když tu k ní přistoupil Steve.

Steve zatřepal prsty Benny před obličejem, ona zvedla oči a spatřila toho krásného velikého chlapa s širokým úsměvem, který s pozdviženým obočím ukázal na svá sluchátka a pak na konzoli, k níž byla připojena

ona. Benny se usmála a přikývla. Steve zasunul sluchátka do konektoru vedle těch jejích, pokyvoval hlavou do zvuku hudby a tiše se smál.

Když společně vyšli do ulic pokrytých sněhovou břečkou, Benny cítila, že v sobě možná pořád má ty věci, které v ní kdysi viděla Joanie, a že by je snad mohl vidět i někdo další. Mělo trvat ještě nějakou dobu, než si Benny uvědomila, že její nový milenec Steve, který zbožňuje hudbu a plaví se na jachtě, v ní dokáže vyvolat nejen dojem, že je žádoucí, ale také pocit ohrožení.

Byron ví, že jsou tu věci, které je třeba udělat, které musejí probrat, teď se ale necítí na to se sestrou mluvit. Záležitosti kolem pohřbu jsou vyřízené. Byron se o ně postaral během čekání, než Benny přiletí do Kalifornie, a všechno ostatní může počkat. Byron sedí na terase svého bytu s šátkem přitaženým až k bradě a pozoruje vlny. Zůstane tu tak dlouho, jak jen to půjde, než se vrátí do matčina domu.

Benny je po všech těch chvílích, kdy cítil její nepřítomnost, konečně zpátky, on ale místo úlevy cítí hlavně zlost. Kdyby se věci mezi nimi vyvíjely jinak, Benny by tu teď seděla s ním. Nejspíš by si něco kreslila do jednoho ze svých skicáků. Pořád má ten její přibližný náčrt, jak ho kreslila při surfování, když hodil pořádnou tlamu, nohy trčící do různých směrů. Byron je ale zahořklý už tak dlouho, že mu to dokonce zabránilo, aby Benny zavolal a řekl jí o matčině nemoci dřív, než bylo pozdě. Měl v úmyslu dát jí vědět před tím, než to přijde, opravdu. Věděl, že jim dochází čas. Jen si neuvědomoval, jak rychle.

Minulý pátek Byron vešel do domu a okamžitě, ještě než došel na druhou stranu kuchyně, vycítil, že matka zemřela. Našel ji hned za kuchyní na podlaze v chodbě. Takhle se to někdy stává, řekl mu později lékař, náhlá příhoda, která si nečekaně vyžádá něčí život. Člověku se to může stát, když jeho tělo bojuje s něčím zlým. Máma ještě dokázala většinu dní sama vstát, umýt si obličej, nalít si sklenici vody, i když se jí přitom třásly ruce, pustit si hudbu nebo televizi, dokud ji námaha neupoutala zpátky na pohovku.

Byron vzal matčinu hlavu a ramena do náruče, přitiskl si její chladnou tvář na hrud a myslel na Benny. Přemýšlel, jak jí to řekne, a pocítil nový zármutek nad ztrátou, kterou brzy pozná i Benny. Zpočátku ze sebe nedokázal dostat ani slovo.

„Benny, Benny“, bylo jediné, na co se zmohl, když zvedla telefon. Byron se zarazil, hrdlo měl stažené. V pozadí slyšel hluk. Hudbu, šťebetání a talíře. Zvuky restaurace. A pak se ozvala Benny: „Byrone? Byrone?“

„Benny, já...“

Ale Benny už pochopila.

„Ale ne, Byrone!“

Byron jí tu novinu sdělil a pak zavěsil a začal přemýšlet o všech dalších telefonátech, které bude muset vyřídit, o přípravách a o pocitu, že je matka mrtvá. Vzpomínal na otcovu smrt, uvědomoval si všechny ty kilometry a léta ležící mezi Benny a jimi a cítil, jak se jeho zlost na sestru vrací.

Zatraceně, Benny.

Když se teď blíží k matčinu domu, vidí na příjezdové cestě auto z půjčovny.

Benny.

Byron projde dveřmi do kuchyně, zuje si boty, zůstane stát v ponožkách a naslouchá. Ticho. Projde chodbou, nahlédne oknem do zahrady za domem, podívá se do Bennyina starého pokoje, ale Benny nikde.

No samozřejmě.

Pokračuje dolů do ložnice rodičů. Benny leží uprostřed postele, zabalená do peřiny jako velikánská roláda, a potichu chrápe. Tohle dělávala, když byla malá – skočila na postel mezi mámu a tátu, stáhla z táty přikrývku a zabalila se do ní. *Rolka Benny!* křičel vždycky táta, jako by to samé nedělala každé nedělní ráno. Benny kdysi uměla všechny rozesmát, způsobit, že se cítili lehce. To se ale už dlouho nestalo.

A je tu zpátky ten pocit. Zlost. Byron se chce vrhnout k posteli a zatřást s Benny, aby ji probudil. V příštím vteřině je mu prostě jen smutno. Zazvoní mu telefon. Podívá se dolů. Připomínka. Pan Mitch je na cestě.

PAN MITCH

Když pan Mitch dorazí, Benedetta mu potřese rukou a vezme od něj kabát. Byron přinese z kuchyně hrnky s kávou a sušenky a odpojí ze zásuvky matčin telefon. Eleanořiny děti spolu stále nemluví, ale dcera už nevypadá tak nabroušeně. Pan Mitch stále žasne nad tím, jak moc se Eleanořini potomci podobají svému otci, jeden v mahagonové barvě, druhý v odstínu mokré slámy. Oba v tuto chvíli trochu připomínají tvrdohlavá batolata, své krásné hlavy drží vztyčené a koutky úst mají stažené dolů.

Benedetta složí svých 180 centimetrů na pohovku a před tělem obějme velký polštář. Opět jako dítě. Od tak skvostně vyhlížející ženy by to nečekal. Byron se naklání dopředu z místa, kde sedí, a lokty se opírá o kolena. Pan Mitch otevře notebook a klikne na zvukový soubor. Oni opravdu nic nevědí, že? Myslí si, že tady jde jen o ně. Stiskne tlačítko přehrát.

BYRON

Matčina slova ho rozetnou vedví.

B a B, děti moje.

Zvuk jejího hlasu.

Prosím, odpusťte mi, že jsem vám nic z toho neřekla dřív. Když jsem byla ve vašem věku, věci chodily jinak. Pro ženy to bylo jiné, obzvlášť pokud člověk pocházel z ostrovů.

Byronovi rodiče vždycky říkali *ostrovy*, jako by byly na celé Zemi jen ty jediné. Ve světových oceánech jsou jich zhruba dva tisíce, nemluvě o milionech dalších kousků pevniny obklopených mořem či jinou vodní plochou.

Byron slyší, jak se matka odmlčela, aby popadla dech, a zatne pěsti. *B a B, chtěla jsem si s vámi sednout a některé věci vám vysvětlit, ale nemám času nazbyt a nemůžu odejít, aniž bych vám řekla, jak se to všechno stalo.*

„Jak se *co* všechno stalo?“ zeptá se Benny. Pan Mitch ťukne na klávesnici notebooku a pozastaví zvukový záznam.

Byron zavrtí hlavou. Nikdy se jim nic nestalo, vůbec nic. A to je na černošskou rodinu v Americe *co* říct. Až do smrti rodičů bylo jediným skutečným dramatem v jejich rodině to, když Benny mámu a tátu vydělila svým trváním na tom, že je zasvětil do podrobností svého milostného života. Nemohla si tehdy prostě přivést domů přítelkyni a nechat rodiče, aby si to srovnali v hlavě?

Kdyby pak někdy později začala chodit s nějakým chlápkem, mohla jim tu změnu vysvětlit. Takové pomalé odhalení. Rodiče by si s tím poradili. Nakonec by si na to zvykli.

Ale ne, Benny byla Benny. Vždycky potřebovala pozornost a uznání, už od vysoké školy. Už to nebyla ta bezstarostná mladší sestra jako dřív. Z Benny se stal člověk, který nenechával prostor pro dialog. Buď jste byli s ní, nebo proti ní. Kdyby se takhle choval Byron, kdyby odešel vždycky, když s ním někdo nesouhlasil nebo ho okamžitě neuznal a nechoval se k němu férově, kde by dnes byl?

Ne že by si Byron měl doopravdy na *co* stěžovat. Svou práci miluje, pro oceánologii se narodil. A je v ní zatraceně dobrý, i když ho při výběru ředitele ústavu přeskočili. Díky svým veřejným vystoupením, knihám

a tomu, že dělá poradce filmařům, má rozhodně mnohem lepší plat, než na kolik by si přišel jako ředitel. Vlastně víc než třikrát lepší, to si ale raději nechává pro sebe a svého daňového poradce.

Byronovým cílem nikdy nebylo stát se v oblasti oceánologie afroamerickým miláčkem sociálních médií, ale hodlá z toho vymáčkout co nejvíc. Právě se znovu přihlásil na místo ředitele, i když ví, že v jeho získání doufá také kolega Marc.

Nejspíš, pomyslí si Byron, si od zakladatelů vyslechne zase ty samé argumenty. Že ho středisko potřebuje *venku* jako svého velvyslance, že přitáhl k práci ústavu nebývalou pozornost, že mu pomohl získat více finančních prostředků a větší slovo na mezinárodních setkáních, než jaké by mu jinak patřilo.

Naposledy se Byron proti této argumentační linii ohradil tím, že nasařil svůj nejlepší úsměv týmového hráče a prohlásil, že by mohl odvádět ještě lepší práci z kanceláře a zároveň středisku pomoci vybrousit jeho způsob práce. Z toho nepříjemného rozhovoru odcházel lehce sebevědomým krokem, aby dal najevo, že ho jejich rozhodnutí ani v nejmenším nerozhodilo.

Takže další pokus. Pokud mu institut ani teď nepřizná větší slovo v organizačních záležitostech, bude dál hledat jiné cesty, jak si vybudovat vliv. To Byrona povolali, aby v televizi promluvil o té indonéské podmořské sopce. To jeho požádali o přednášku na zasedání ve Stockholmu. Právě jemu volali Japonci kvůli projektu mapování mořského dna. Byl na fotografiích se dvěma prezidenty a ten současný ho nedávno vyzdvihl jako zářný příklad uskutečněného amerického snu. Zhruba v té době mu přítelkyně řekla, že je moc zahleděný do sebe, a přerušila jejich vztah.

„Tohle není příklad, jaký bych chtěla ukázat svým dětem,“ ječela na Byrona Lynette toho posledního večera. Bylo to to nejhorší, co může žena muži říct. Dokonce ani netušil, že Lynette vůbec někdy uvažovala o dětech.

Lynette to prostě nechápala. Když vás pozvali do Bílého domu, prostě jste šli, ať už v Oválné pracovně seděl kdokoli. Byla to další příležitost zasadit se za věci, na kterých záleží. Vystoupit proti snižování prostředků na výzkum, usilovat o větší dostupnost kvalitního vědeckého vzdělání. Pro černocho to byla další příležitost zasednout k jednomu stolu s těmi, kdo mají rozhodující pravomoce, místo aby se bránil ústrkům. Místo toho, aby zůstal stát před dalšími zavřenými dveřmi.

Ale Lynette tento názor nesdílela. Zdálo se, že nechápe, čím si musel projít, aby ho v tomto světě bylo vidět a slyšet. Zato jeho matka tomu rozuměla.

„Co jsi ochotný dělat?“ zeptala se ho jednou matka, když utrousil poznámku o tom, jak mu pár kluků ze střední dává sodu. „Děláš něco špatného, Byrone? Myslíš si, že tvůj výborný výsledek z toho testu znamená, že jsi špatný člověk? Protože se ti dostalo uznání za tvůj výkon? Dovolíš, aby tě brzdila něčí představa o tom, kým máš být a co máš dělat? Myslíš, že ti kluci jsou skutečně tví kamarádi?“ V očích jeho matky se objevil stejný lesk, jaký tam vídal vždycky, když stála na mořském břehu.

„Takže co jsi ochotný dělat?“ zeptala se znovu. „Koho jsi ochotný se vzdát?“

Byron každopádně neměl v úmyslu vzdát se Lynette. To ona jeho poslala k vodě. Kdyby to bylo na něm, držel by se jí ještě teď. Bylo to ale její rozhodnutí a Byron nebyl ten typ, který by někomu podlézal. To byla další věc, kterou Lynette nechápala. Co Byron sám sobě nedovolí.

Zvláštní, jak se to s Lynette vyvrtilo. Chodit s někým, s kým pracoval, nikdy nebyval Byronův styl. Toho pravidla se úspěšně držel celá léta. Znal spoustu chlapů, kteří si s podobnými věcmi hlavu nelámali, ale bez ohledu na dynamiku v práci a problémy s obtěžováním, on do toho prostě nechtěl jít. A ano, někdy to bývalo osamělé.

Všechn ten čas, který trávil prací na výpočtech, schůzkami a přípravou přednášek a zpočátku také expedicemi na lodích, při kterých věnoval celé týdny mapování hlubokomořských oblastí. Později pak knihy a veřejná vystoupení. Letištní haly a hotelové pokoje. Kde měl člověk jako on navázat vztah, který by přesahoval rámec jediné noci?

Cable, Byronův samozvaný poradce ve veškerých záležitostech, nedal dopustit na seznamování přes internet. Jasné, on sám se tak seznámil se svou ženou. Cable měl v takových věcech štěstí. Ale kde měl Byron najít čas na procházení všech těch textů a domlouvání schůzek s novými lidmi? Někoho nového potkával pořád, v tom problém nebyl.

Pak se objevila Lynette.

„Omlouvám se,“ říká teď Benny a Byronovy myšlenky se vracejí zpět do pokoje. „Omlouvám se, pane Mitchi,“ zopakuje a mávne rukou, „můžeme pokračovat.“ Pan Mitch ťukne na zvukový soubor.

Vy, děti, se musíte dozvědět o své rodině, o tom, odkud pocházíme a jak jsem se doopravdy seznámila s vaším otcem. Musíte se dozvědět o své sestře.

Byron a Benny se na sebe podívají s otevřenými ústy.

B a B, já vím, že je to pro vás šok. Jen mě ještě chvílku poslouchejte a dovolte mi to vysvětlit.

Byron a Benny se obrátí k panu Mitchovi a oba současně vysloví jediné slovo.

Sestře?